

34 B - Slavnost Ježíše Krista Krále – 25.11.2018 - Dan 7,13-14 - Zj 1,5-8 - Jn 18, 33b-37

V pátek, 23. listopadu, jsme v liturgickém kalendáři slavili památku jezuitského mučedníka, blahoslaveného Michaela Augustina Pro, který položil svůj život během pronásledování církve v marxistickém Mexiku v začátku dvacátého století.

23. listopadu roku 1927 byl otec Michael postaven ke zdi před popravčí četou a předtím, než byl zastřelen, zvolal: „*Viva Cristo Rey*“ – „*Ať žije Kristus Král*.“

Jeho smrt byla dalším vítězstvím Kristovy vlády nad režimem temnoty v lidských dějinách.

Na dnešní neděli připadá slavnost Ježíše Krista Krále, kterého otec Michael před smrtí právě takto vyznal. Tato slavnost nám uzavírá cyklus liturgického roku.

Možná se nám bude zdát, že titul „král“ zní našemu uchu příliš archaicky, že pro moderní dobu už nemá co říci.

Možná ten titul máme příliš spojený se vznešeností, která je na hony vzdálena obyčejnému člověku a všednímu životu, možná ho máme spojený s nezměrným bohatstvím, třeba i politikařením, intrikami, násilím a mocí, která tvrdě doléhá na všechny ostatní.

Ovšem když mluvíme o Kristu jako o Králi, tak pracujeme s pojetím, které je v mnohých směrech značně odlišné.

Podívejme se na evangelium dnešní slavnosti, protože to nám vrhá úplně jiné světlo na Ježíšovu královskou důstojnost.

Zdá se to jako paradox, že tu otázku, zda je Ježíš králem a jaké je jeho království, pokládá Pilát v situaci, kdy Kristus je vězněm, kdy je z našeho lidského pohledu zcela bezmocný, kdy je vydán na milost a nemilost mocným tohoto světa, kteří rozhodují o jeho životě a smrti.

Zdá se, že tato situace nesvědčí o svrchované královské moci a kontrole.

Ale přesto nám ukazuje, v čem spočívá těžiště Ježíšovy autority. Kristus, přestože je Bohem, se svobodně vydává lidem do rukou.

Toto jeho odevzdání se až do krajnosti, jeho oběť, kterou podstupuje z lásky k člověku, jeho darování sebe sama, jsou mírumilovnou silou, která nenutí člověka k nějaké vnější poslušnosti se skřípajícími zuby, ale která si bez násilí dovede podmanit lidské srdce, která k člověku přichází jako pozvání, jako nabídka: „Chceš-li, přijmi mne.“

To je moc a síla, která je slovy proroka Daniela „*věčná*“ a „*nepřestane*“.

A jak nám sdělují Zjevení svatého apoštola Jana i Janovo evangelium, to je moc a síla toho, „*který nás miluje, který nás svou krví zbavil našich hříchů*“, a který „*vydal svědectví pravdě*.“

To je moc a síla, kterou můžeme skutečně nazvat „královskou“ v tom nejlepším slova smyslu.